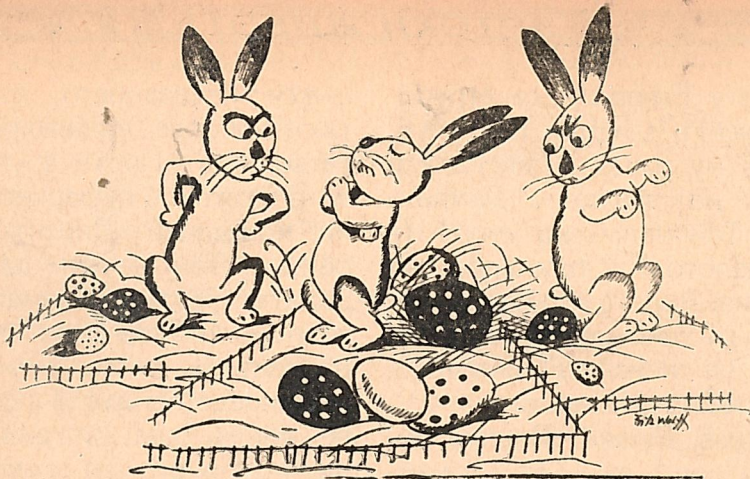

ХУДОЖНИКЪТЪ ЗАЙКО

Зайо - Байо дългокракъ
има синъ — левентъ юнакъ.
Той го гали и обича,
Малъкъ Зайко го нарича.
А жена му — леля Зайка,
е добра и нѣжна майка.
Тя сина си обожаваше
и за него всичко дава.
Ала напоследъкъ чухъ,
че левента дългоухъ
пакостъ нѣкаква направилъ
и юнашки се прославилъ. . .

Дойде пролѣтъ хвърковата
и зачакаха децата
да пристигне отъ далече
и червенъ Великденъ вече.
Зайо - Байо размишлява
и на края тѣй решава:
За послушнитѣ деца
трѣбва да черви яйца.
Зайко иска да помага
и престилката си слага;
и гласи се и облича
на художникъ да прилича.
Леля Зайка — пѣргавица,
въ най-голѣмата паница
е разтворила боята

и потапя тамъ яйцата.
Зайо - Байо ги оцветява
и въ тревата ги нарежда.
После Зайко ги рисува.
ала миренъ не мирува.
Леля Зайка му се кара,
че е опитна и стара,
знае тя, че съсъ яйцата
лесно случва се белята.
И наистина следъ малко
стана нѣщо много жалко:
Малъкъ Зайко се зазяпа
и яйцата изпоцапа.
Бре, че като скокна Зайо!
Ехъ, че като викна Байо!
Леля Зайка пребледнѣла
бѣга и трепери цѣла
и за малкия се моли
Зайо да го не заколи.
Колкото за Зайко наши,
той се толкова изплаши,
че години отъ тогава,
щомъ Великденъ приближава
и послушнитѣ деца
искатъ пѣстри яйчица,
той се мъдро укротява —
нито скача, нито шаваша.

Богдана Стайкова